

nye Documenter, og uden at føre Vidner, maa i Reglen Indstævnte ligeledes, medmindre Retten af særegne Grunde bevilger ham en kort Udsættelse, strax give sit andet Tilsvær, forsaavidt han ikke med Hensyn til de af ham indtalte Modfordringer vil fremsætte yderligere Søgmaalsgrunde, forsaavidt saadanne ere tilstedelige, eller fremkomme med nye Documenter, eller med Hensyn til saadanne Modfordringer eller de af ham imod Hovedfordringen fremsatte Exceptioner vil føre Vidner eller tilveiebringe andre Beviisligheder. I saa Fald, saavel som i det Tilfælde, at Sagsøgeren efter Indstævntes første Tilsvær har ført Vidner eller er fremkommen med nye Søgmaalsgrunde, Indsigelser eller Documenter, gjælde med Hensyn til Indstævntes Stilling til Sagen, hans Ret til at faae Udsættelse, navnlig ogsaa til at føre Modvidner, og Meddelelse til Modparten af de yderligere Documenter og Bemærkninger, ganske de samme Regler som ovenfor i § 30 ere anførte med Hensyn til Sagsøgeren.

Ny § 32.

Er der Uenighed imellem Parterne om, hvem Beviisbyrden med Hensyn til et omtvistet Punkt paaligger, eller hvorvidt et saadant er af Interesse for Sagens Afgjørelse, kan Spørgsmaalet herom fordres foreløbig afgjort af Retten. Hvis denne da senere, efterat Sagen i sin Heelhed er optagen til Dom, ifølge hvad der yderligere er fremkommet under Sagens Forhandling, skulde finde Anledning til at forandre en saadan foreløbig Afgjørelse, bør Retten reasumere Sagen og ved en ny Kjendelse give Parterne Leilighed til at foretage det videre Fornødne.

Ny § 33.

I Sager, i hvilke der ikke føres Vidner eller Syns- eller Skjønnsforretning optages, og som heller ikke af andre Grunde udsættes igjennem flere Retsmøder, bør Forhandlingen, forsaavidt ikke de ved Indstævntes andet Tilsvær fremkomne nye Documenter, nye Indsigelser eller andre nye factiske Anbringender nødvendigvis gøre et yderligere Tilsvær fra Sagsøgeren, hvorved da i det Hele forholde efter det ovenfor, §§ 29 og 30, Forekrevne, sluttet med

Indstævntes andet Tilsvær, medmindre Retten efter Sagens Beskaffenhed finder Anledning til at tilstede videre Behandling. Indstævnte skal altid have det sidste Ord.

Naar der i Sagen føres Vidner eller optages Syn eller Skjøn, eller naar Sagen af andre Grunde udsættes flere Gange, hvorisfælde de mundtlige Deductioner af Sagen i dens Heelhed paa Sagens forskjellige Trin, hvorimod der, naar det hele Materiale er tilveiebragt, paa Grundlag af dette finder en mundtlig Slutningsforhandling Sted, der dog ikke maa gaae udenfor de af Parterne afgivne skriftlige Fremstillinger med dertil yderligere knyttede skriftlige Bemærkninger. Under denne Slutningsforhandling kan enhver af Parterne kun 2 Gange erholde Ordet.

Ny § 34.

Opstaaer der Strid om, hvorvidt en af Parterne i sin mundtlige Udvikling af Sagen eller i sin Procedure overhovedet er gaaet udenfor den af ham afgivne skriftlige Fremstilling, med mulig dertil knyttede yderligere skriftlige Bemærkninger, bliver det, efterat samme er oplæst, af Retten ved en Kjendelse at afgjøre, hvorvidt saadant er Tilfældet. Øvrige blive de ommeldte skriftlige Fremstillinger, der overleveres til Retten tilligemed Sagens øvrige Documenter, ikke at oplæse under Forhandlingerne.

Parternes mundtlige Foredrag protocolleres ikke. Ligesom dog Sagsøgerens Udvikling af Sagen, som i § 27 anført, bliver at dictere til Protocollen, naar den i § 24 ommeldte skriftlige Fremstilling ikke foreligger, saaledes ville ogsaa, under tilsvarende Forudsætninger, saavel Indstævntes Tilsvær som nye Søgmaalsgrunde eller Indsigelser fra begge Parternes Side, forsaavidt saadanne kunne fremsættes, være at tilføje Protocollen, naar de fremsættes strax efter Modpartens Foredrag, uden at Vedkommende i den Anledning har haft Udsættelse. Fremdeles kan enhver af Parterne, naar han strax derved fremsætter Begjæring, erholde en af ham selv fremført Benægtelse eller en af Modparten gjort Indrømmelse constateret ved Indførelse i Protocollen. Det Tilførte oplæses derefter, og